

Chapter 1
คนบางคน
ตัวเลขอายุยิ่งเพิ่มขึ้นเท่าไร
ความโง่เขลา ยิ่งเติบโตมากขึ้นเท่านั้น

เดือนสิงหาคม กลางฤดูร้อน

แสงตะวันร้อนแรงแผดเผาแม้นในยามเช้าตรู่

เหล่าปีศาจเดินทางมาโลกมนุษย์และได้พบเฟิงผิงหลันอีกครั้ง จากวันนั้นถึงวันนี้ ผ่านมาสี่เดือนแล้ว หลายเดือนที่ผ่านมาพวกเขาเดินทางกลับโลกปีศาจหลายครั้ง แต่ผ่านไปไม่กี่สัปดาห์ก็ย้อนกลับมาโลกมนุษย์อีก

ครั้งนี้ พวกเขาเดินทางกลับมากลางฤดูร้อนอันโหดร้ายพอคิบพอคิ

คฤหาสน์สีขาวเหนือเนินเขาโอบล้อมด้วยไอร้อนเหนียวขึ้นบ้านที่เคยเงียบสงบ วันนี้ร้อนยิ่งด้วยเสียงบ่นระงมอย่างหงุดหงิด

"เครื่องบ้านี่ไร้ประโยชน์สิ้นดี!" มอร์ริสจี้มปุ่มนบพัคลมอย่างเคียดแค้น "ในเมื่อพ่นหิมะไม่ได้ จะพิมพ์ลายเป็นรูปเกล็ดหิมะเพื่อ...!?"

"ปุ่มชักโครกปีศาจก็มีรูปกัน แต่กดแล้วไม่ได้พ่นกันออกมาซะหน่อย" ฉงหลงตอบอย่างไม่สบายอารมณ์ แม้ว่าเขาเองก็รู้สึกร้อนพอกัน "นายเป็นปีศาจธาตุไฟไม่ใช่หรอ ทำไมถึงกลัวร้อน"

เหล่าปีศาจนั่งรวมตัวอยู่ในห้องรับแขก พัดลมไฟฟ้าสามตัวในบ้านเปิดจ่อโซฟา แต่ลมเย็นอ่อนระห้อยไร้เรี่ยวแรงเกินจะ

ต่อต้านอากาศอันร้อนระอุ

"ร้อนอย่างเดี๋ยวยังพอทน แต่ฉันไม่ชอบที่มันชื้นๆ เหนียวเหนอะหนะแบบนี้"

"ใช่เลย" ไปเหลียวหาอย่างเกียจคร้าน แล้วหันไปมองตงย่าที่นั่งอยู่ด้านข้าง "ถ้าต้องเหนียวเหนอะหนะไปทั้งตัวแบบนี้ฉันขอใช้วิธีอื่นดีกว่า"

ตงย่ายิ้มบาง "เยี่ยมเลย ช่วงก่อนมีพายุฝนฟ้าคะนอง โคลนกับขยะทำท่อตันหมดเลย นายไปช่วยฉันทำความสะอาดท่อหน่อยแล้วกัน รับรองทั้งเหนียวชื้นทั้งเหม็นคาว"

หลังจากนั้นหันไปหา มอร์ริส แล้วพูดว่า "ถ้าร้อนก็ใช้อนนี่" พูดจบก็กำลงเปิดลิ้นชักใต้โต๊ะน้ำชา หยิบพัดกระดาษที่ได้จากแคมเปญหาเสียงเลือกตั้งเมื่อนานมาแล้ว ยื่นให้มอร์ริส

มอร์ริสมองชายวัยกลางคนหน้ามันเยิ้มที่กำลังยิ้มแป้นเล่นอยู่บนหน้าพัด อารมณ์หงุดหงิดยิ่งเพิ่มขึ้นอีกหลายระดับ ถึงกับเสกบอลเพลิงขึ้นมาเผาพัดอันนั้นไหม้เป็นจุดในพริบตา

"ทำไมไม่เปิดแอร์" มอร์ริสชี้ไปทางไซเมิร์ฟ "คูไซเมิร์ฟสิ ขนาดนั่งอ่านหนังสืออยู่เฉยๆ ยังร้อนจนหน้าแดงฉ่ำ เหงื่อไหลเต็มหน้า หายใจหอบแล้วเนี่ย!"

พอถูกเรียกชื่อ ไซเมิร์ฟถึงกับสะดุ้งโหยง รีบเอาหนังสือที่ถืออยู่ในมือซ่อนด้านหลังโดยอัตโนมัติ ตามองเล็กล็กอย่างตื่นตระหนก ก่อนจะหัวเราะแห้งๆ

"...ฉันว่าเขาร้อนเพราะอย่างอื่นนะ" ฉงหลงพูด

ตงย่ามองมอร์ริสอย่างไม่พอใจ "ห้ามเปิดแอร์ ค่าไฟแพงมาก"

"แต่ก่อนยังเปิดได้เลย"

"แต่ก่อนมีค่าเช่าจากให้ถึงกับเงินรางวัลภารกิจ ตอนนี้ไม่มีแล้ว" คงย่าถอนใจยาว "เคียร์นี่เงินหายากนะ"

มอรรริสพุคไม่ออกไปชั่วขณะ สมัยก่อนตอนมาถึงโลกมนุษย์ใหม่ๆ พวกเขาพยายามหาเงินด้วยวิธีแบบมนุษยธรรมคา เป็นความทรงจำที่ไม่น่าอภิรมย์เท่าไรนัก

"ไม่เป็นไรหรอกน่า เปิดแอร์ตามสบายเลย เคียร์เปิดเทอมผมทำงานคิวเตอร์ไม่กี่วันก็หาเงินมาโปะได้แล้ว" เฟิงผิงหลั่นพुकยิ้มๆ พลังลุกไปหีบบริโมคแอร์

"ไม่ต้อง นายนั่งเลย" เหล่าปีศาจพุกเป็นเสียงเดียวกัน เฟิงผิงหลั่นกลับไปนั่งที่เดิมอย่างว่าง่าย

"เสกลมเย็นๆ ออกมาหน่อยไม่ได้เหรอ" มอรรริสยังไม่ยอมแพ้ง่ายๆ "ฉันจำได้ว่า แต่ก่อนเวลาอยู่บ้าน นายเคยใช้เวทลมระดับคันประับอุณภูมิ แดมยังใช้ตอนตากผ้าด้วย"

"แต่ก่อนมีคนของโรงเรียนงามักคอยปกป้อง เพราะจนถึงไม่มีปัญหา ถ้าจะพุกกันตามจริง ตอนนี้พวกเราถือเป็นปีศาจผู้รุกร้า ทำตัวโลว์โปรไฟล์หน่อยจะดีกว่า"

"ทำไมต้องใช้ชีวิตเหมือนผู้ลี้ภัยเถื่อนแบบนี้ด้วย!"

"ไม่จั้นอีกเคียร์พวกเราไปห้องสมุด ไม่ก็ไปห้างด้วยกันใหม่ แต่ก่อนฉันกับคงย่าก็หลบร้อนด้วยวิธีนี้แหละ" เฟิงผิงหลั่นก้มดูนาฬิกาข้อมือ "อา...แต่ถ้าไปตอนนี้คงไม่มีที่แล้วละ"

คงย่าตบไหล่เฟิงผิงหลั่นเบาๆ อย่างอ่อนโยน ก่อนจะหันไปมองทุกคนด้วยสายตาคาคาโทษ

"ดูเหมือนช่วงนี้พวกนายจะสบายเกินไปหน่อยมั้ง ร้อนนิก

หน้อยก็ไวยวายเสียใหญ่โต ตีโพยตีพายเกินเหตุ ความร้อนระดับ
แค่นี้ ไม่จำเป็นต้องอาศัยตัวช่วยอะไรมาลดอุณหภูมิเลยซัก——"

ระหว่างที่ต่งย่ำกำลังเทศนาทุกคน จู่ๆ ไปเหลียวก็ลุกขึ้นมา
กอดเขาจากด้านหลัง คึงตัวต่งย่ำลงมานั่งในอ้อมแขน

"อาห์..."

พอได้กอดร่างสีขาวหิมะ ไปเหลียวก็ถอนใจยาวอย่าง
อึมเหม เสียงชวนให้คิดลึกลับอย่างไรบอกไม่ถูก

จู่ๆ ทุกคนก็รู้สึกว่าคุณหมิในห้องพุ่งสูงขึ้นเล็กน้อย

"เอ่อ ถ้าพวกนายจะใช้ห้องรับแขก ฉันขอตัวกลับห้องนะ
——" มอรรริสลุกขึ้นอย่างรู้งาน

แต่ไปเหลียวกลับคว้ามือนมอรรริสไว้ แล้วคึงตัวเขาเข้ามา
มอรรริสเสียหลักล้มลงบนโซฟา ลำตัวท่อนบนทับตัวต่งย่ำ
พอดี

"ไอ้หน้าหนอน แก——อาห์!" เสียงสบถของมอรรริสถูก
แทนที่ด้วยเสียงครางอย่างพึงพอใจ

ภาพเหตุการณ์ตรงหน้าชวนขนลุกอย่างไรบอกไม่ถูก

ไซเมียร์วางหนังสือในมือ แล้วกระซิบเสียงแผ่วอย่างตื่นเต้น
"ถึงไม่ใช่แนวหลักที่ฉันอ่าน แต่มันเลิศยิ่งกว่านิยายของฉันอีก
นะ"

ต่งย่ำรีบผลักสองคนนั้นให้ห่างตัวแล้วลุกขึ้นยืน

"นายใช้คาถาลมหนาวเรียกลมให้พัดวนอยู่รอบตัวนาย
ตลอดเวลา เพราะงั้นนายถึงไม่กลัวร้อน แล้วก็ไม่ต้องเปิดแอร์"
ไปเหลียวจ้องหน้าต่งย่ำ พลังเปิดเผยกลโกงของอีกฝ่ายด้วย
รอยยิ้มชั่วร้าย "คนหลอกลวง"

คงยากควบคุมปริมาณลมได้อย่างแม่นยำ ทำให้ลมแนบติดร่างของเขาเพียงคนเดียว คนอื่นคอยให้ยืนอยู่ข้างๆ ก็ไม่มีทางสัมผัสได้ถึงลมเย็นที่ห้อมล้อมอยู่ เว้นเสียแต่ว่าตะโคนตัวคงยาความเย็นสบายจากคาถาลมหนาวจึงโหมเข้าไปในทันใด

"คงยา..."

"ไหนบอกว่าต้องโลว์โปรไฟล์ไง"

"เวทลมระดับแค่นี้ ไม่ดึงดูดความสนใจของพวกผู้ธนูเชื่องหรอก" คงยาพยายามแก้ต่าง

"ที่นายบอกว่าช่องฟรีซตู้เย็นเสีย เปิดไม่ได้ ก็คงเป็นเรื่องโกหกเหมือนกันใช่ไหม"

พอเห็นทุกคนทำหน้าขึงขังเค้นถามคงยา เฟิงผิงหลันก็ถึงกับเพลื่อยิ้ม

เขาชอบบรรยายกาศแบบนี้ที่สุด

สำหรับเขากับคงยา เจ็ดปีที่ผ่านมา บ้านหลังนี้เงียบเหงาเกินไปจริงๆ

เฟิงผิงหลันหันไป มองเควคซัลที่นั่งอยู่อีกด้าน

ทันทีที่หันไป สายตาของเขาพลันประสานกับนัยน์ตาสีม่วงลึกล้ำคู่ นั้น

เฟิงผิงหลันส่งยิ้มให้เขาอย่างสคิโส

เควคซัลชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะเบนสายตาไปอีกทางอย่างแข็งทื่อเล็กน้อย

เขาไม่เกลียดบรรยายกาศแบบนี้ การได้กลับมาเจอเฟิงผิงหลันอีกครั้ง กลับมายังคฤหาสน์หลังนี้อีกครั้ง เขารู้สึกยินดีจากกันนี้ของหัวใจ

แต่เขายังไม่ชิน และไม่รู้ว่าพูดคุยมีปฏิสัมพันธ์กับเฟิงผิง-
หลันอย่างเป็นธรรมชาติได้อย่างไร

สมัยก่อนตอนอยู่โลกมนุษย์ ในเวลาส่วนตัว เขาจะพยายาม
ออกไปข้างนอก หาเรื่องทำทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับองค์ชายซาเคด
นานๆ สักครั้งจะนั่งฟังเพลงอยู่ในห้องนอนหรือห้องทำงานของ
ตัวเอง สำหรับตัวเขาในเวลานั้น การฟังเพลงถือเป็นความบันเทิง
ที่ฟังเพื่อที่สุดเท่าที่เขาจะมีได้

เวลานี้ เมื่อไม่มีภัยคุกคามจากภายนอก ไม่มีภารกิจต้อง
แบกรับ ไม่มีแรงกดดันจากเวลาอันจำกัด เขากลับรู้สึกว่าการทำตัว
ไม่ถูก

ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาไปไหนมาไหนด้วยตัวเองคนเดียว
แต่ตอนนี้ เขากลับพาตัวเองมานั่งในห้องนั่งเล่นกับทุกคน

เพราะเฟิงผิงหลันอยู่ที่นี่

เคเวตซัลแอบถอนใจแผ่วเบา

บางที สิ่งที่เขาไม่ชินอาจไม่ใช่การมีปฏิสัมพันธ์กับคนรอบ
ข้าง แต่คือการได้สัมผัสกับความสุข

แต่ไม่เป็นไร เส้นทางข้างหน้าอีกยาวไกล เขายังเหลือเวลา
มากมายเพื่อปรับตัว—

นั่นเธอ

เสียงคำนำแว่วจากส่วนลึกภายในใจ ทำให้เขาอิงไปชั่วครู่

"ไวโอลินคอนแชร์โตของบรามส์¹ ใช่ไหมครับ"

เสียงเฟิงผิงหลันขัดจังหวะความคิดของเคเวตซัลให้หยุดลง
เพียงเท่านั้น

"อะไรนะ"

เควดซัลเงยหน้า เห็นเฟิงผิงหลันเดินมาอยู่ข้างเขา และกำลังก้มมองเขาด้วยแววตาแยมยิ้ม

เฟิงผิงหลันก้มตัวลง มือข้างหนึ่งเอื้อมจับเหนือแขนโซฟา วางขนابข้างฝ่ามือของเควดซัล จากนั้นยกนิ้วชี้ขึ้นมาเคาะกับที่เท้าแขนเป็นจังหวะ

"เมื่อที่คุณทำแบบนี้" เฟิงผิงหลันยิ้มพลางเคาะนิ้วเป็นจังหวะเหมือนที่เควดซัลทำเมื่อครู "จังหวะเหมือนไวโอลินคอนแชร์โตของบรามส์เลย"

"ใช่แล้วละ"

เวลาไม่ได้ฟังเพลง เขามักฮัมเพลงที่เคยฟังอยู่ในหัว จากนั้นรีวยาวจะเริ่มเคาะตามจังหวะเพลงอย่างแผ่วเบาจนแทบสังเกตไม่เห็น

เขาประหลาดใจเล็กน้อย เพราะเฟิงผิงหลัน 'เห็น' บทเพลงที่เขา กำลังบรรเลงอยู่ในหัว

แต่สิ่งที่ทำให้เขาประหลาดใจกว่านั้นคือ เวลานี้ฝ่ามือทั้งสองที่วางอยู่เหนือแขนโซฟา ขนาดไม่ต่างกันเท่าไรแล้ว

เจ็ดปีก่อน ฝ่ามือข้างนั้นเล็กกว่าฝ่ามือเขาถึงหนึ่งวง ตอนเริ่มฝึกถือคาบใหม่ๆ ต้องใช้สองมือถึงจะจับคาบให้มั่นคงได้

เวลานี้ ฝ่ามือแบบนี้ ใช้มือแค่ข้างเดียวถือคาบเล่นได้ใหญ่กว่าเดิม ก็ไม่น่าจะไม่ใช่ปัญหา คาบเงาที่เคยมอบให้เฟิงผิงหลันตอนนั้น

¹ คอนแชร์โตสำหรับไวโอลิน ในบันโดเสียงคี่ โอปุส 77 ประพันธ์โดยโยฮันเนส บรามส์ คีตกวีและวาทยกรชาวเยอรมัน (Brahms Violin Concerto in D major Op.77) เป็นบทเพลงที่บรามส์ประพันธ์เพื่ออุทิศให้เพื่อนรักของเขา โยเซฟ โยอาคิม และได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในสี่บทเพลงไวโอลินคอนแชร์โตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเยอรมนี

น่าจะทำให้ใหญ่กว่านั้นสักหน่อย—

ไม่สิ ไม่จำเป็นเลย

เพราะเวลานี้ มือนี้นี้ไม่จำเป็นต้องถือคาบอีกแล้ว

"เคเวตซัล?"

เคเวตซัลเงยหน้ามองคันเสียง เห็นเฟิงผิงหลันกำลังมองเขา
สีหน้างุนงงเล็กน้อย

และนี่ก็เป็นอีกเรื่องที่เคเวตซัลไม่ชิน เขาไม่ชินที่ต้องเงยหน้า
เวลามองเฟิงผิงหลัน

"...นายรู้ได้ยังไง" เคเวตซัลโยนคำถามเพื่อเบนความสนใจ
ของอีกฝ่าย รวมถึงทิศทางความคิดของเขาเองด้วย

ริมฝีปากของเฟิงผิงหลันเหยียดออกเป็นรอยยิ้มภาคภูมิใจ
"เพราะชีวิตที่คุณทิ้งไว้ ผมเอามาฟังทุกแผ่นเลย แถมฟังแผ่นละ
หลายรอบด้วย!"

"งั้นหรือ..."

"เพราะว่า" เฟิงผิงหลันโน้มตัวลงมาเล็กน้อย "ในสายตาผม
มีเคเวตซัลคนเดียว"

ตอนแรกเคเวตซัลนึกว่าเฟิงผิงหลันพูดจบจะถอยไป แต่
อีกฝ่ายกลับโน้มตัวใกล้เข้ามาอีก

เขามองดวงหน้าที่ใกล้เข้ามาทุกขณะ คิ้วเริ่มขมวดเล็กน้อย
จนใบหน้าของทั้งสองอยู่ห่างกันแค่หนึ่งฝ่ามือ เฟิงผิงหลัน
ถึงยอมหยุด เขาจ้องผิวหน้าของเคเวตซัลด้วยสีหน้าจริงจัง ก่อนจะ
ถอนใจอย่างชื่นชม

"ว้าว เคเวตซัลสุดยอดเลย ไม่มีเหงื่อสักหยด—" จากนั้น
ยังสูดหายใจเต็มปอดอีกสองเฮือก "แถมยังตัวหอมมากด้วย ฮีๆ"

"นาย..."

จังหวะนั้นเอง เสียงกริ่งหน้าบ้านก็ดังขึ้น

"ใครกันนะมาเวลานี้" เฟิงผิงหลันพูดพลางยึดตัวขึ้นยืนตรง แล้วเดินออกไปหน้าบ้าน

เคาตซ์ลอมองตามแผ่นหลังของเฟิงผิงหลันที่กำลังเดินออกไป ความหงุดหงิดแสบหนึ่งพลันผุดขึ้นในใจ จู่ๆ เขาก็รู้สึกฟ่ายแพ้ อย่างไม่มีสาเหตุ

"ไต่ถึง โบทัน!" เฟิงผิงหลันมองอาคันตุกะที่ไม่คาดคิด แวตาดำยประกายตื่นเต้นและประหลาดใจอย่างที่สุด "หลี่รู่ย คัวย?"

"ผิงหลัน ไม่เจอกันนานเลยนะ"

"ไม่พบกันนานนะกะ คุณชายผิงหลัน"

หลี่รู่ยกับโบทันยิ้มกว้าง แต่ไต่ถึงยังทำหน้าบูด

"อืม..."

หลังจากเฟิงผิงหลันฟื้นคืนความทรงจำ ก็ได้เจอกับเพื่อนๆ ในชมรมศึกษาชมรมและไปหลี่รู่ยหลายต่อหลายครั้ง แต่เนื่องจากทุกคนภาระรัดตัว แคมยังอยู่กันคนละเมืองคนละประเทศ จึงไม่อาจเจอกันได้ทุกเมื่อที่ต้องการเหมือนสมัยมัธยม

"เชิญเข้ามาเลยๆ" ตงย่าต้อนรับอย่างกระตือรือร้น เพราะการปรากฏตัวของพวกไต่ถึงช่วยเบี่ยงเบนความสนใจของเหล่าปีศาจได้อย่างสมบูรณ์แบบ

"มาทำอะไรเนี่ย" ฉงหลงมองไต่ถึงแล้วพูดอย่างไม่สบอารมณ์ "ถูกไล่ออกจากบ้านมาอีกแล้วอะ"

ไต่ถึงถลึงตาจ้องฉงหลงแล้วทำเสียงฮิฮิฮิอย่างไม่พอใจ

โบตันรีบหยิบถุงเก็บความเย็นที่มีของยัดไว้จนพองใหญ่ออกมา
ยื่นให้เหล่าปีศาจด้วยสองมือ

"นี่อะไร"

"ของขวัญเยี่ยมบ้านจากฉันกับไปหลี่รู่ย"

ฉงหลงแกะเปิดถุงฟอยล์ ในนั้นมีนมสด ไอศกรีม และ
อาหารโปรคของปีศาจคนอื่น

"ถ้ามีของฝากแบบนี้ มาเยี่ยมบ่อยๆ ก็ได้"

"ช่างเป็นเจ้าบ้านที่ใจกว้างขยันต้อนรับแขกเหลือเกินนะ"
ให้ถึงเหลือตกตาอย่างเหลืออด จากนั้นถามเสียงแข็งอย่างหงุดหงิด
ว่า "ทำไมบ้านพวกนายไม่เปิดแอร์"

"ค่าไฟแพงมาก" ฉงหลงตอบพลาหงหันไปมองคยาคั่ว
แวตากรอชิง

"ผ่านมาหลายปีขนาดนี้แล้ว ทำไมพวกนายยังสิ้นไร้ม้ดอก
เหมือนเดิมอยู่อีก"

"พวกเราไม่เหมือนนายนี้ ใช้เงินเท่าไร' ขนหน้าแข็งก็
ไม่ร่วง" ฉงหลงบิคเปิดฝาขวดนมสดแล้วยกดื่มอย่างอึมเอม

ให้ถึงขมวดคิ้ว สีหน้าเื่อมระอาเล็กน้อย

"ค่าไฟฉันจ่ายให้เอง เปิดแอร์เถอะ" ไปหลี่รู่ยพูด "ถือว่า
เป็นของฝากจากฉันก็แล้วกัน"

"อา...ให้แขกช่วยจ่ายแบบนี้ เกรงใจแย่—" ถึงปากพูด
แบบนี้ แต่มือคยาก็ยื่นออกไปรับเงินอย่างคล่องแคล่ว

มอร์ริสคว่ำรีโมตมาอย่างกระหึ้นกระหือรือ กดปุ่มเปิด
ในทันใด

เสียงป๊อปจากปุ่มเปิดแอร์ ประหนึ่งระฆังสวรรค์

"ทำไมจู่ๆ หลีรู่กับไห่ถึงมาด้วยกันได้ล่ะ" เฟิงผิงหลันสงสัย เพราะไม่ปกติเท่าไรที่คู่นี้จะโผล่มาด้วยกัน

"อันที่จริง พวกเรามีเรื่องอยากขอให้ช่วย—" ไปหลีรู่เริ่มเล่า ทำทางเกรงใจมาก เขาเหล่มองไห่ถึงแวบหนึ่งก่อนจะพูดต่อ "ถ้าจะโทษ คงต้องโทษฉันที่ประเมินระดับสติปัญญาของหมอนี้สูงไป"

"จะให้พวกเราช่วยอะไรเธอ—อย่าบอกนะว่าเจ้านี่เรียนมหา'ลัยไม่รอดเลยมาขอความช่วยเหลือจากพวกเรา? แบบนั้นไม่ไหวหรอก!"

ไห่ถึงหันไปดูลิงตาคำจอมอ์ริสอย่างโกรธๆ "ฉันมีปัญญาเรียนจนจบหรอกนะ ไม่มีปัญหาอะไรซะหน่อย! แค่หน่วยกิตไม่พอเลยต้องเลื่อนวันจบนิศหน่อย! แค่เลื่อนวันจบนะ เข้าใจไหม!"

"มอ์ริส ทำไมพูดจาคุกเขาแบบนั้นล่ะ" จู่ๆ ฉงหลงก็พูดขึ้นมา

ไห่ถึงหันไปมองฉงหลงอย่างซึ่งใจ แต่แล้วร่างสีฟ้าก็พูดต่อ "เดี๋ยวนี้จะสอบเข้าหรือเรียนจบ อาศัยเงินก็แก้ปัญหาได้หมดแหละ ฉันเชื่อมั่นเต็มร้อยในกำลังทรัพย์ของครอบครัวไห่ถึง"

"จะว่าไปก็ถูกนะ"

"บอกแล้วไงว่าไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้! หุบปากเถอะน่า!"

ไปหลีรู่ยออธิบายต่อด้วยรอยยิ้มฝึกฝืน "เรื่องที่จะให้พวกนายช่วย ไม่เกี่ยวกับเรื่องเรียน แต่เกี่ยวกับเรื่องเงิน" เขาถอนใจ "ถ้าให้อธิบายแบบสั้นๆ ก็คือ ฉันกับไห่ถึงร่วมทุนกันทำโปรเจกต์พัฒนารีสอร์ท แต่ตอนนี้พวกเรามีปัญหานิดหน่อย"

ทุกคนคาดไม่ถึงว่าปัญหาจะเป็นเรื่องนี้

"ตอนขอเขาเป็นหุ้นส่วน นายเมาหรือเปล่า หรือนายไม่มีเพื่อนคนอื่นแล้วจริงๆ"

"ถ้าเงินเหลือเยอะขนาดนั้น เอาไปช่วยคนที่ขาดแคลนจริงๆ คักว่า เช่นพวกเราเป็นต้น" ฉงหลงแนะนำด้วยสีหน้าจริงจัง

"ฉันเป็นคนเสนอโปรเจกต์นี้เอง" ไห่ถึงพูด แล้วอธิบายเรื่องราวทั้งหมด "คนในตระกูลต้องการให้ฉันสร้างธุรกิจของตัวเอง หาเลี้ยงตัวเองให้ได้ บังเอิญว่าญาติห่างๆ ของฉันอยู่นะงะโนะ และมีที่ดินกลางหุบเขาผืนหนึ่ง ครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดบ้าน เพราะหมู่บ้านนั้นปัจจุบันเป็นหมู่บ้านร้าง ไม่มีคนอาศัย ฉันคิดว่าที่ดินตรงนั้นน่าจะเอามาพัฒนาได้ เลยชวนหลี่รู่มาเป็นหุ้นส่วน ชื่อที่ดินทั้งผืน วางแผนจะสร้างเป็นรีสอร์ทเพื่อการท่องเที่ยว"

"คุณชายไห่ถึงวางแผนไว้หมดแล้ว แถมยังเขียนแผนธุรกิจเล่มหนาหลายร้อยหน้าเรียบร้อยแล้ว หมู่บ้านนั้นมีตำนานเทพยะโต² และคาบโบราณที่ตั้งบูชาไว้ในศาลเจ้าชินโตตรงนั้นก็มีประวัติยาวนานนับร้อยปี คุณชายไห่ถึงคิดว่าเราสามารถนำเรื่องราวเหล่านี้เป็นจุดขาย สร้างพิพิธภัณฑ์ วางจำหน่ายสินค้าของที่ระลึก และทำแพ็คเกจทัวร์สำหรับท่องเที่ยวได้" โบทันออกไม่ได้ที่จะพูดแทรก ความภูมิใจฉายชัดในน้ำเสียง "คุณชายไห่ถึง...เก่งมากจริงๆ"

เฟิงผิงหันมองโบทัน ใบหน้าของเธอเคลื่อนไหวแต่รอยยิ้ม

² หรือภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า 夜刀神/夜刀の神 (ยะโตโนะคามิ) โดย 夜 (ยะ) หมายถึง ยามค่ำคืน, 刀 (โต) หมายถึง คาบ และ 神 (คามิ) หมายถึง เทพ รวมกันแล้วความหมายคือ 'เทพคาบรัตติกาล' เป็นเทพในตำนานพื้นบ้านของญี่ปุ่น ลักษณะเป็นงูมีเขายาวแหลมคม

นั้นคล้ายแฝงด้วยความหมองเศร้าอยู่บางส่วน

"ไม่ขนาดนั้นหรอก..." ให้ดังตอบอายๆ

"นายกี่ป้านี้ใช้บ่อย เขาเสนอมาก็ตอบรับเลยเนี่ยนะ"

มอริริสพุดพลงหันไปมองไปหาลี่รู่ย

ไปหาลี่รู่ยยิ้มเฟื่อน "หลังจากนี้ฉันต้องรับช่วงต่อกิจการของครอบครัว เพราะฉันต้องสร้างผลงาน สร้างบารมีให้เป็นที่เคารพนับถือ โอเคียของให้ดังมีโอกาสสำเร็จสูงมาก จังหวะเวลา ก็เหมาะสม"

ไซเมอร์ฟหลุคเสียงกริคร้องด้วยความตื่นเต้น

เธอชอบบทสนทนาแบบนี้เป็นที่สุด อย่างกับท่านประธานเจ้าของเครือบริษัทยักษ์ใหญ่ในนิยายที่เธออ่าน!

"ฟังดูราบรื่นดีนี่นา ฉันเรื่องที่อยากให้เราช่วยคืออะไรล่ะ"

"ที่ดินผืนนั้น...มีปัญหาค่อนข้างน้อย" ไปหาลี่รู่ยกระแอมเสียงเบา แล้วเหลือบมองให้ดังด้วยหางตา "ก่อนเจ้านั้นจะซื้อที่ดิน ไม่ได้ตรวจสอบดูให้ดี ผลปรากฏคือคนงานในไซต์ก่อสร้างเจอสิ่งเร้นลับ แถมไม่ใช่แค่ครั้งเดียวด้วย!"

"ฉันเช็คแล้วนะ! แต่ตอนฉันไปสำรวจ ไม่เจอร่องรอยพลังปีศาจแม้แต่ชนิดเดียว" ให้ดังอธิบาย

หมู่บ้านร้างที่พวกเขาซื้อมา มีเรื่องเล่าลือว่าสมัยโบราณเกิดเหตุเทพยะโตออกอาละวาด

ข้อมูลจากบันทึกประวัติศาสตร์ท้องถิ่นระบุว่า คืบหนึ่ง ในเทศกาลโอบง³ เมื่อหลายร้อยปีก่อน เกิดเหตุปีศาจบุกจู่โจมหมู่บ้าน สร้างความเสียหายในวงกว้าง มีผู้เสียชีวิตจำนวนมากไม่น้อย

"แต่ฉันคิดว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นตั้งแต่สมัยก่อนโน้น
 เผลอๆ อาจเป็นแค่ภัยธรรมชาติ แต่พวกชาวบ้านเอาไปเสริมแต่ง
 จนกลายเป็นตำนานเรื่องเหนือธรรมชาติ อีกอย่าง...จากบันทึก
 ของสมาคมฯ ช่วงเกือบร้อยปีที่ผ่านมา ไม่มีปีศาจปรากฏตัวใน
 พื้นที่หมู่บ้านนั้นเลย และไม่เคยเกิดเหตุคนหายสาบสูญหรือได้รับ
 บาดเจ็บอย่างผิดปกติด้วย หลังจากเกิดเหตุการณ์แปลกๆ
 กับคนงานก่อสร้าง ฉันก็ลงพื้นที่ตรวจสอบด้วยตัวเอง แต่ตรวจ
 ไม่เจอร่องรอยของปีศาจแม้แต่คนเดียว"

"ไม่ว่าไม่มี นายอาจจะตรวจไม่เจอเองก็ได้" ฉงหลงแวะ
 อย่างไม่อ้อมค้อม "เรียกคนของสมาคมฯมาจัดการไม่ได้เหรอ"

ไปหลี่รู่ยได้ยินดังนั้น ก็หันไปมองให้ดังด้วยแวตาคาคโทษ
 ให้ถึงอธิบายอย่างกระอักกระอ่วนว่า "ถ้าส่งรายงานถึง
 สมาคมฯตั้งแต่แรกว่าพบร่องรอยของปีศาจในหมู่บ้าน เราสามารถ
 เรียกคนของสมาคมฯมาจัดการได้ แต่ต้องจ่ายเงินให้สมาคมฯ
 ก้อนหนึ่ง" เขาก็มั่นหน้าต่ำลงเล็กน้อย "แต่ฉันคิดว่าไม่มีปัญหา
 อะไรเลยไม่ได้ส่งรายงาน ถ้าเราส่งรายงานไปตอนนี้ นอกจาก
 ต้องหยุดโครงการก่อสร้างรีสอร์ทเป็นการชั่วคราวแล้ว เผลอๆ
 อาจจะถูกละทิ้งสมาคมฯพับเก็บโครงการไปเลย—"

"อา...นายนี้มันโง่จริงๆ" ฉงหลงสรุป

"เราให้สมาคมฯจัดการเรื่องนี้ไม่ได้ เพราะมันจะว่าจ้าง
 ผู้ฉ้อโกงใหญ่ทั่วไปก็ไม่ได้เหมือนกัน เหลือทางออกเดียวคือขอ

³ เทศกาลรำลึกถึงผู้ล่วงลับของญี่ปุ่น โดยจะมีพิธีกรรมเช่นไหว้ดวงวิญญาณบรรพบุรุษ
 หรือผู้เสียชีวิต เชื่อกันว่าในช่วงเวลานั้นดวงวิญญาณจะสามารถกลับมาที่โลกมนุษย์เพื่อ
 เยี่ยมเยียนญาติพี่น้อง

ความช่วยเหลือจากทุกคนในชมรมศึกษาชมรมกับพวกนาย"

"ถ้าพับปิดโครงการตอนนี้ มูลค่าความเสียหายประมาณเท่าไร"

ไปหาลู่ระยะบุตัวเลขออกมาจำนวนหนึ่ง
ทุกคนอ้าปากค้าง
เงินจำนวนนี้ พวกเขาเอาไปเปิดแอร์จนโลกมนุษย์เข้าสู่ยุค
น้ำแข็งอีกรอบได้สบายๆ

"ให้ถึง" มอริริสพูดพลางตอบว่าให้ถึงเบาๆ "ดูเหมือนระดับ
ความบรลัษย์ของปัญหาที่น่ายาก่อ จะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ตามอายุที่
เพิ่มขึ้นนะ"

"หุบปากนะ!"

"ทำไมต้องไปลงทุนมั่วซั่วหาเรื่องเคือคร้อนเข้าตัว รับช่วง
ต่อกิจการของครอบครัวก็ได้อยู่แล้วนี่?" ฉงหลงสงสัย

เพลิงโทสะของให้ถึงแผ่คลุมลงในฉับพลัน เขาตอบขึงงำ
อยู่ในคอว่า "ฉันไม่อยากถูกตระกูลใหญ่ผูกมัด——"

"ว่าแต่...เรื่องเร้นลับที่ว่าเป็นอะไรหรือ คนงานเจออะไรเข้า"
เฟิงผิงหันถาม

"ตอนแรกทุกอย่างราบรื่นดี แต่หลังจากซ่อมแซมศาล
เจ้าของเทพยะโต ก็เริ่มเกิดเหตุการณ์ประหลาด มีคนเห็นผู้ชาย
สวมชุดโบราณเดินไปเดินมาอยู่ในหมู่บ้าน พอเข้าไปใกล้ ชาย
คนนั้นก็ชักดาบออกมาจู่โจม คนงานพากันบอกว่าเทพยะโตออก
อาละวาด"

"ไหนบอกว่าไม่มีใครบาดเจ็บ"

"ใช่ คนงานที่ถูกทำร้ายบอกว่าถูกดาบฟัน แต่ไม่มีบาดเจ็บ"

ไปหลักรู้ยถอนหายใจ "พวกเราส่งตัวคนงานไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล ผลคือสุขภาพแข็งแรงปกติดีทุกอย่าง ไม่มีอาการผิดปกติใดๆ เลย แต่พวกเขาบอกว่าจุดที่ถูกคาบพันรู้สึกไม่ปกติและไม่ยอมทำงานต่อ"

"เป็นไปได้ไหมว่าพวกเขาไม่รู้สึกละเลยจริงๆ"

ให้ถึงสายหน้า "ฉันลองเช็คดูแล้ว ร่างกายของคนงานกลุ่มนั้นไม่มีร่องรอยของพลังปีศาจหรืออาคมอะไรเลย แคมมีอยู่คนหนึ่งทีบอกว่าหลังจากถูกโจมตี แผ่นหลังของเขารู้สึกแปลกไปจากปกติ แต่เพื่อนคนงานที่ไปด้วยกันบอกว่า ตอนเกิดเหตุ เทพยะโตปรากฏตัวและหายวับไปโดยไม่ได้ชักคาบด้วยซ้ำ หมอบอกว่าน่าจะเป็นอาการ PDF แบบอ่อนๆ"

ทุกคนพากันทำหน้าง

"เอ่อ นายหมายถึง PTSD⁴ หรือเปล่า" เฟิงผิงหันพยายามช่วยแก้อย่างอ้อมๆ

"น่าจะใช่ะ ประมาณเดียวกันแหละ"

ไม่ ต่างกันเยอะเลย—

"เรื่องเร้นลับที่นายพูดถึงมีเท่านี้เองหรือ"

ฉงหลงฟังแล้วไม่ชอบใจเท่าไร เขานึกว่าจะมีเหตุการณ์อะไรน่าตื่นเต้นคุกคามกว่านี้ แต่เรื่องนี้ฟังแล้วน่าจะเป็นแค่ภาพหลอนอะไรแบบนั้นมากกว่า น่าเบื่อซะมัด

"ไหนๆ จะเปิดเป็นรีสอร์ทท่องเที่ยวอยู่แล้ว ก็เอาเรื่อง

⁴ Post-Traumatic Stress Disorder สภาวะป่วยทางจิตใจเมื่อเผชิญกับเหตุการณ์กระทบกระเทือนจิตใจร้ายแรง

วิญญาณเทพยะโตะออกอาละวาดเป็นไฮไลต์จุฑาท่องเที่ยวไปเลยสิ เหมือนล่องเรือคุปลาวาไฟ พานักท่องเที่ยวยุโรปไปสัมผัสประสบการณ์ด้วยตัวเอง"

"มันง่ายแบบนั้นซะที่ไหนเล่า!" ให้ดังพูดต่อ "ตอนนี้ยังไม่มีไครบาคเจ็บ แต่ไม่ได้แปลว่าปลอดภัยทิ้งไว้จะไม่เกิดอะไรขึ้น อีกอย่าง...สาเหตุที่พวกเรากังวลมาก เพราะคนงานไม่ได้โดนผู้ขายใส่ชุดโบราณไล่ทำร้ายแค่ออย่างเดียว"

"งั้นมีเรื่องอะไรอีกล่ะ" ฉงหลงท่าทางไม่ตื่นเต้นเท่าไร "หรือพวกเขาถูกผู้ขายที่ไม่ได้ใส่ชุดโบราณไล่ทำร้ายด้วย"

แบบนั้นน่าจะเป็นพวกโรคจิตมากกว่านะ——

"ไม่ใช่สักหน่อย!" ให้ดังพูดพลางเหลือบมองเคเวตซัลที่นั่งอยู่มุมห้อง แล้วพูดต่อว่า "พวกเขาเห็นงูยักษ์ เป็นงูยักษ์ที่มีปีกขนนกสีเทา"

"แล้วก็มีสายฟ้าจำนวนนับไม่ถ้วนแลบแปลบปลาบไปทั่วเลย" ไปหลี่รู้ยเสริม

ทันทีที่พูดจบ ทั้งห้องพลันตกอยู่ในความเงียบ สายตาของทุกคนไปรวมอยู่ที่เคเวตซัลโดยอัตโนมัติ

มิน่า ไปหลี่รู้ยกับให้ดังถึงเป็นกังวลขนาดนี้

ถ้าเรื่องพั้วพันถึงเผ่างูบิน จะประมาททำเหมือนเรื่องเล็ก ไม่ได้เป็นอันขาด——

"แสดงว่าเป็นปีศาจเผ่าเดียวกับเคเวตซัลหรือ" เฟิงผิงหลัน ท่าทางตื่นเต้นอย่างเห็นได้ชัด

"พวกเราสันนิษฐานว่าอาจมีความเกี่ยวข้อง แต่ไม่พบร่องรอยกลืนอายปีศาจในสถานที่เกิดเหตุเลย อีกอย่าง...ประเมน

จากสถานการณ์ปัจจุบัน ไม่มีผู้อัจฉริยะคนไหนที่สามารถอัจฉริยะ และควบคุมปีศาจที่แข็งแกร่งขนาดนี้ได้"

"อาจเป็นปีศาจที่หลบหนีมาอยู่โลกมนุษย์ก่อนเหตุฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ก็ได้"

"หากว่าเป็นปีศาจผู้รุกรานที่แข็งแกร่งขนาดนั้นจริง เป็นไปไม่ได้ที่จะซ่อนตัวบนโลกมนุษย์นานหลายปีขนาดนี้โดยไม่ถูกจับได้"

"ก่อนหน้านี้สมาคมไม่เคยเข้าไปตรวจสอบเหรอ" ตงย่าถาม

"ถึงแม้เคยมีข่าวลือเรื่องปีศาจอาละวาด แต่เรื่องเกิดขึ้นแต่ยุคโบราณ คนที่เข้ามาพำนักอาศัยช่วงร้อยปีที่ผ่านมา ไม่มีใครเข้าไปแตะต้องศาลเจ้าตรงนั้น และไม่เคยมีใครบาดเจ็บหรือได้รับความเสียหายใดๆ เลยด้วย จึงถูกประเมินว่าเป็นแค่ตำนานท้องถิ่น ไม่มีอะไรซับซ้อนมากกว่านั้น ตอนนี้ตัวแปรที่เราไม่รู้มีเยอะเกินไป พวกเราถึงไม่กล้าบุ๋มบ่าลงมือไปก่อน ต้องมาขอความช่วยเหลือจากพวกนาย" แล้วให้ถึงก๊วกเข้าประเด็นหลักด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยว "ตกลงพวกนายจะช่วยหรือไม่ช่วย"

เหล่าปีศาจมองหน้ากัน

"ได้สิ ยังไงพวกเราก็กว้างอยู่แล้ว"

"น่าจะสนุกกว่าหมกตัวอยู่ในบ้าน"

"แต่อากาศแบบนี้——" มอร์ริสมองออกไปนอกหน้าต่าง ौरอนที่ลอยขึ้นมาทำให้ทัศนวิสัยเบื้องหน้าบดบังยั่วราวกับคลื่นน้ำ

"เชตภูเขาของนะะโนะอุณหภูมิประมาณยี่สิบกว่า เ็นสบายมาก" ไป่หลี่ร่ายพุด

"แต่ค่าเดินทาง——" คง่าย่างกังวล

"แน่นอนว่าพวกเราออกค่าใช้จ่ายให้ทุกอย่าง ถ้างานนี้สำเร็จราบรื่น จะมีค่าเหนื่อยให้อีกก้อนด้วย"

"พวกเราตกลงรับงานนี้" คง่ายาคีใจสุจริต "ถ้าโรงแรมอื่นๆ ของนายมีเหตุการณ์เหนือธรรมชาติอะไรต้องจัดการอีกละก็ พวกเรายินดีช่วยเต็มที่เลย"

ไปหลี่รู้รู้สึกกระอักกระอ่วนเล็กน้อย "เอ่อ ตอนนี้อย่างไรแล้วพวกเราก็คงหวังว่าหลังจากนี้จะไม่มีแล้วด้วย——"

"โอเค" คง่ายามองให้ถึง แล้วเอ่ยกับเขาด้วยน้ำเสียงเปี่ยมความหวัง "ฉันจะรอชมฝีมือนายนะ"

ให้ถึงรู้สึกเหมือนถูกเหยียบหน้า

พอเฟิงผิงหันกลับแลหน้าปีศาจยอมตอบตกลง ไปหลี่รู้ก็ถอนใจอย่างโล่งอก แล้วพูดด้วยน้ำเสียงรู้สึกผิดว่า "ขอโทษด้วยนะ พวกนายอุทิศสำหรับฝ่าฟันอุปสรรคมากมายกว่าจะกลับมาเจอกันอีกครั้ง ตอนนี้ควรได้ใช้เวลาอยู่ด้วยกัน แต่ฉันกลับมารบกวนพวกนายแบบนี้"

ตอนแรกเขาอยากขอให้หัวหน้าห้องกับสมาชิกชมรมศึกษาชมรมคนอื่นมาช่วย แต่มีแค่อิวานกับอิกอร์ที่มาได้ คนอื่นติดธุระ

"ถ้าเป็นเรื่องเผ่างูบิน นายขอให้พวกเฟิงผิงผิงจัดการก็จบเรื่อง มาหาพวกเราทำไม" หลิวอี้เงินย่นถามอย่างไม่เข้าใจ หลังจากฟังไปหลี่รู้ยออธิบายจนจบ

"แต่พวกเขาต้องฝ่าฟันอุปสรรคตั้งมากมายกว่าจะกลับมาเจอกันอีกครั้ง ฉันไม่อยากรบกวนเวลาที่พวกเขาจะได้อยู่ด้วยกัน"

พอหลิวอี้เงินได้ยินดังนั้นก็ค่าเขาว่าปัญญาอ่อน และคัด

สายทิ้งทันที

ไปหลี่รู่ยได้แค่แอบถอนใจอยู่เงียบๆ

หลี่วี่เฉินไม่เข้าใจ เพราะช่วงเจ็ดปีที่ผ่านมา ความทรงจำ
ของเธอก็ถูกฉีกไว้เช่นกัน

เจ็ดปีก่อน เฟิงผิงหลันถูกลบความทรงจำเกี่ยวกับตัวเอง
และเหล่าปีศาจ เขาไม่รู้เลยสักนิดว่าตัวเองสูญเสียอะไรไปบ้าง คุณ
เผินๆ เหมือนชีวิตอิสระสุขสบาย ทุกวันผ่านไปอย่างสงบสุข

แต่ในบางครั้ง สีหน้าของเขากลับว่างเปล่า เหมือนคนกำลัง
สับสนและว้าวุ่น

ไปหลี่รู่ยมองออก เฟิงผิงหลันไม่เข้าใจความรู้สึกอ้างว้าง
ว่างเปล่าเหล่านั้น และไม่เข้าใจว่าอารมณ์เหล่านั้นมาจากที่ไหน
เกิดขึ้นได้อย่างไร ทำให้เขารู้สึกสับสนอย่างที่สุด

เฟิงผิงหลันที่เป็นแบบนี้ทำให้เขาสงสัยสารจับใจ ตอนนี้เขา
และเหล่าปีศาจได้กลับมาเจอกันแล้ว ไปหลี่รู่ยหวังว่าเฟิงผิงหลัน
จะได้เติมเต็มความสุขที่ขาดหายไปตลอดช่วงเจ็ดปีที่ผ่านมา

"ไม่เห็นเป็นไรเลย เกรงใจอะไรเล่า!" เฟิงผิงหลันตอบด้วย
รอยยิ้ม "เพื่อนกันต้องช่วยกันอยู่แล้ว"

"ประเด็นคือพวกเราว่างมากพอดี"

"ประเด็นคือมีค่าจ้าง"

"ว่าแต่...ทีนั้นะโนะมีอะไรให้เที่ยวบ้าง"

"ไปที่เคียวเองเหอ ฉันทายกเที่ยวที่อื่นด้วย"

"ค่าใช้จ่ายซื้อของที่ระลึกรวมในแพ็คเกจทริปนี้หรือยัง"

ทุกคนคุยกันอย่างสนุกสนาน ฟังแล้วไม่เหมือนไปปฏิบัติ
ภารกิจ เหมือนไปเที่ยวกันมากกว่า

หลังจากคุยกันไปพักหนึ่ง ทุกคนก็แยกย้ายไปเก็บสัมภาระ
 "อ้อใช่ ห้องที่ฉันเคยอยู่ตอนนี้ยังว่างใช่ไหม" ให้ถึงถาม
 ตงย่า "วันนี้ฉันอยากค้างที่นี่ ใต้ไหม"

ตงย่าทำหน้าที่ประหลาดใจเล็กน้อย
 "ได้สิ แต่พวกเราเอาของไปเก็บในห้องนั้น อาจจะรกหน่อย
 นะ ขอเวลาเก็บกวาดหน่อย"

"ไม่เป็นไร อยู่ได้ก็พอ" ให้ถึงหันหลังเดินนำโบตันขึ้นไปบน
 ชั้นสอง

หลังจากเหล่าปีศาจแยกย้าย ก็เหลือแค่เฟิงผิงหลันกับ
 เควตซ์ลอยู่ในห้องนั่งเล่น

"ไม่นึกเลยว่าจะได้เจอปีศาจที่เป็นเผ่างูบินเหมือนเควตซ์ล!"
 เฟิงผิงหลันค่อนข้างตื่นเต้นกับภารกิจครั้งนี้ "ได้เจอเพื่อนแบบนี้
 เยี่ยมไปเลย!"

"อืม..."

เผ่าพันธุ์เดียวกัน ไม่ได้แปลว่าเป็นเพื่อน

อีกอย่าง...ระหว่างสงครามครั้งใหญ่เมื่อเจ็ดปีก่อน เขา
 ไม่คิดว่าเผ่างูบินจะนิ่งดูกายไม่แสดงตัว ทั้งยังไม่ถูกจับได้ เขา
 สันนิษฐานว่า เผ่างูบินที่ออกอาละวาด อาจไม่ใช่กายเนื้อที่มีชีวิต
 แต่เป็นเพียงความทรงจำที่ติดค้างหลงเหลืออยู่บนโลกใบนี้

คงวิญญูณของเผ่างูบินแกร่งกล้ามาก ทั้งยังมีอำนาจจิต
 และความยึดมั่นในปณิธานอันแก่กล้า ทำนานแล้วว่า หากชนเผ่า
 งูบินละจากโลกนี้ไปด้วยความอาลัยอาวรณ์หรือจิตใจที่ปวกฉ่ำ
 อย่างรุนแรง แม้ว่าวิญญูณจะจากโลกนี้ไปแล้ว แต่อารมณ์ยึดติด
 ไม่ปล่อยวางของเผ่างูบินคนนั้นจะสิงสถิตอยู่ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่มี

วันสูญสลายตลอดคืนวันคร่ำ

เป็นที่รู้กันว่าเผ่างูบินใช้ชีวิตอย่างสันโดษ ทั้งยังเก่งกาจ
สามารถด้านการศึก การสละชีพในสนามรบ ไม่ว่าแพ้หรือชนะ
ล้วนถือเป็นเกียรติภูมิ เพราะเหตุนี้ น้อยครั้งนักที่จะได้เห็นเผ่า
งูบินตายพร้อมความรู้สึกค้างคาในใจ

สิ่งใดกันที่ทำให้เผ่างูบินยึดติดไม่ยอมละวางถึงเพียงนั้น

เคเวตซัลหันไปมองเฟิงผิงหลันโดยอัตโนมัติ อีกฝ่ายยิ้มตอบ
"ที่จริง ผมสงสัยมาตลอดเลยว่าเผ่างูบินคนอื่นเป็นยังไง"
"ทำไม"

"ผมอยากรู้ว่า ปีศาจเผ่างูบินทั้งแข็งแกร่งทั้งหล่อระเบิด
เหมือนกันหมดเลยหรือเปล่า หรือมีแค่เคเวตซัลที่เป็นแบบนี้"
เฟิงผิงหลันหัวเราะคิกคักเหมือนคนบ้าในห้างรัก "เอ...หรือว่า
จริงๆ แล้วเคเวตซัลคือคนที่หน้าตาธรรมดาที่สุดในเผ่างูบิน"

เคเวตซัลส่งเสียงหือออกมาดังๆ ไม่อาจบอกได้ว่าตอบรับหรือ
ปฏิเสธ